

L'especialitat d'en Francesc Sánchez Pérez és el dret urbanístic. En el seu despatx hi treballen dos advocats més i la seva dona, la María José. El dret urbanístic és "aquella vessant del dret que tracta tots els temes relacionats amb l'ordenació del territori. Quan es parla d'urbanista, el públic tendeix més a pensar en l'arquitecte que no pas en l'advocat." Per què aquest desconeixement? "En el cas dels metges, tothom té molt clar que el professional s'ha d'especialitzar. Als del meu gremi, en canvi, se'ns considera advocats i prou."

No obstant això, el nostre entrevistat té molt clar que "si tenim en compte la complexitat que avui dia caracteritza la legislació, l'única manera de sortir-se'n és especialitzant-se. El problema és que l'accés a la professió no està regulat; els primers clients d'un advocat acostumen a ser familiars i gent del torn d'ofici, cosa que no facilita gaire l'especialització. El que jo aconsello és lluitar per una especialització que s'aparti de les clàssiques. El meu objectiu des que vaig començar a exercir ha estat anar-me especialitzant fins aconseguir el que volia."

Cosa gens senzilla: "Des de finals dels anys 80 han canviat tres vegades la legislació urbanística. Totes aquestes novetats requereixen un estudi exhaustiu. A més a més, el fet que el nostre camp és competència exclusiva de la Generalitat, obliga a combinar les lleis que regulen l'urbanisme amb la legislació estatal. Lògicament, quan treballes en una altra comunitat autònoma, tens l'obligació d'estudiar-te la legislació urbanística d'aquell lloc." És aquesta mena de "caos" el que frena altres membres del col·lectiu a l'hora d'escollir aquesta branca del dret: "També cal tenir en compte que la meua especialitat implica tractar amb el delicat món de la política. El fet de treballar per a un ajuntament d'un color determinat implica que l'oposició pressuposi que ets d'aquell partit."

El de la política és un món que en Francesc coneix molt bé, més tenint en compte que durant dinou anys ha treballat com a secretari d'ajuntament i com a assessor de diverses corporacions: "L'ajuntament és l'òrgan que dirigeix l'Administració municipal. La figura del secretari és transcendental en un ajuntament, que al seu torn és el màxim responsable de l'activitat municipal." Un exemple: "En un dels ajuntaments que jo assessorava es va presentar un senyor amb el seu advocat per demanar-nos que li deixéssim construir més alçades de les que permetia la norma urbanística. Quan els vaig dir que això significaria modificar el pla general, em van arribar a suggerir que el modifiqués. Com és de suposar, els vaig dir que això no era possible fer-ho per cada cas de forma individual, i llavors em van acusar de no voler-los resoldre el problema, malgrat haver-hi una solució." És clar que aquesta enorme responsabilitat ha aportat al nostre convidat un notable bagatge professional: "Una cosa molt important és que he arribat a conèixer profundament el funcionament intern de les administracions i del funcionari, cosa important per dedicar-se a l'ofici d'advocat." I és que es podria dir que el nostre interlocutor porta a la sang el treball amb l'Administració: "El meu pare era funcionari de l'Ajuntament de Sabadell i és qui em va animar a convertir-me en advocat. Altres persones que m'han influït de forma notable han estat Alejandro Nieto, catedràtic de dret administratiu i els advocats Josep M. Subirachs i Josep Garcia Fontanet."

El seu profund coneixement del món de la justícia permet a en Francesc plantejar-se qüestions del tipus "¿com pot ser que el poder judicial no disposi d'uns mitjans de finançament autònoms, en lloc de dependre dels pressupostos generals de l'Estat? S'ha intentat portar a debat aquesta qüestió, però qualsevol iniciativa ha topat sempre amb l'oposició dels qui consideren que la justícia és un servei públic. Curiosament, resulta que el poder judicial és l'únic que controla la resta de poders. No sembla tenir gaire sentit que els poders executiu i legislatiu proporcionin mecanismes a una altra institució perquè els controli." En Francesc assegura valorar "molt positivament la tasca del poder judicial. Se'l critica molt, però jo conec molts de magistrats i jutges que s'emporten la feina a casa. He vist sentències molt ben dictades, però de vegades la mateixa sobrecàrrega dels tribunals no els deixa temps suficient per estudiar certes deficiències del sistema. En definitiva, a la justícia li manquen mitjans per exercir els seus poders, en altres paraules, dotacions pressupostàries i fins i tot una millora de les lleis."

Sigui com sigui, ell és partidari de no recórrer als tribunals a menys que sigui estrictament necessari: "Jo sempre aconsello als meus clients que pactem, sense necessitat d'arribar al plet. El problema és que l'Administració, l'àmbit en què jo treballo, entén moltes vegades que negociar significa imposar els seus desigs. De fet, la nova Llei d'administracions públiques ha obert moltes portes perquè el conveni sigui una eina de treball a l'administració. De tota manera, posar un plet a l'Administració surt molt car, perquè representa haver de pagar l'advocat que et defensa i, d'alguna manera, el que defensa a l'Administració, perquè el sou d'aquest darrer el financen els impostos dels ciutadans." Després d'explicacions tan extenses, no ens estranya que el nostre convidat afirmi que, dels tres clients amb qui treballa -"particular, promotor i administració"-, és aquest darrer el que el fa sentir "més realitzat. M'hi he educat i l'entenc molt bé. De tota manera, reconec que el client més còmode és el promotor, per diverses raons. En primer lloc, perquè no hi tens problemes a l'hora de cobrar amb puntualitat i en segon lloc, perquè els seus recursos econòmics li atorguen una gran capacitat per negociar."

El relat d'en Francesc ha deixat palesa la dificultat de l'exercici d'advocat, i és per això que ell desaconsella als joves que l'escullin sense tenir "vocació. No és fàcil treballar 24 hores al dia i haver d'estar disponible dissabtes i diumenges." Tot i aquesta disponibilitat, el públic encara demostra "por" a l'hora d'adreçar-se a un advocat, la qual cosa pot tenir conseqüències nefastes: "Quan un ciutadà adquireix una finca, sap que ha de passar pel registre de la propietat, però en canvi no és conscient que el seu terreny està subjecte a una normativa urbanística. Com a resultat, un cop adquirida la propietat, el comprador es pot trobar amb la desagradable sorpresa que aquella parcel·la forma part d'un pla urbanístic i no hi pot edificar."

Aquest és "el món" del protagonista d'aquestes dues pàgines, un home que recorre "tots els ajuntaments de Catalunya, perquè el client necessita l'advocat." I Catalunya necessita advocats familiars i entranyables com ell.

“El poder judicial és l’únic que controla la resta de poders, per tant no sembla tenir gaire sentit que els poders executiu i legislatiu proporcionin mecanismes a una altra institució perquè els controli”

Francesc Sánchez - Sabadell (Vallès Occidental)